

KOŃCZENIE (7) *sb n*

-enie (6), -enie (1).

o oraz pierwsze *e* jasne; końcowe *e* pochylone.

sg *N* kończenie (4); -é (1), -(e) (3). ♦ *G* kończenia (2). ♦ *A* kończeni(e) (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde brak.

I. Rzeczownik od „kończyć”; o czasie (5) :

a. O czynności trwającej: kontynuowanie czegoś zaczętego; *continuatio Mącz, Cn; tenor Calep* (2) : *Continuatio, Trwanie/ czynienie czego bez przestanku/ kończenie/ prowadzenie przed się precz aż do końca. Mącz 447b.*

Wyrażenie: »zaczętej rzeczy kończenie« (1): *Tenor – Ton. Zaczętei rzeczy konczenię. Calep 1054a.*

b. O momencie końcowym czynności: zaprzestanie, doprowadzenie do końca; *absolutio Calep, Cn; conclusio, confectio, consummatio, finitio, peractio, perfectio, perfunctio Cn* (3) : *Absolutio – Dokonanie, konczenie. Calep 9a.*

α. Rozstrzyganie, rozsądzanie, wydawanie wyroków jakiejś sprawie [czego] (2) : a łądi obyczayem viífzi opyślanem powtorzony mayą bicz. thile kroczy yle kroczy bandzye potrzeba aż do konyczenia wżithkich krzywd. *MetrKor 40/811.*

Wyrażenie: »kończenie sprawy« (1): *ModrzBaz 92v cf Szereg.*

Szereg: »rozsądzenie i kończenie« (1): *Czas rozłádenia y kończenia káždey ípráwy [tempus cognoscendi et finiendi unamquamque causam]/* ktoraby do tych łędziow przychodziłá/ niechby był trzy miesiące. *ModrzBaz 92v.*

II. Rzeczownik od „kończyć się”; o przestrzeni: ostatnie sylaby wyrazu, końcówka gramatyczna (2) : *Monoptoton, Co tilko yedno kończenie ma/ tilko ná yednim ízczeblu zoftáye. Mącz 329a.*

kończenie czego (1): Isonomia, Rowne álbo Rymowne kończenie słów Mącz 175b.

Cf KOŃCZYĆ, KOŃCZYĆ SIĘ